

UNIVERSITAS'70

Hatszáz éves felsőoktatásunk egyetemien és főiskoláin szép hagyomány az irodalmi-művészeti alkotóköri tevékenység. A KISZ Központi Bizottság Egyetemi és Főiskolai Osztálya ezt a munkát kívánta támogatni és még inkább fellendíteni, amikor három esztendője elindította az UNIVERSITAS-antológia sorozatot.

A kezdeményezés jó ütemben találkozott a fiatal tehetségek azon rajzával, amely a hatvanas évek második felében irodalmi életünket jószerével felfrissítette. A természetes besorolódást segítő antológiák (*Első ének, Naponta más, Költők egymás közt, Elérhetetlen föld*) sorát épp az egyetemi és főiskolai hallgatók irodalmi gyűjteménye nyitotta meg. Az azóta megjelent második kötetben szereplőkkel együtt az ország tizenhárom felsőoktatási intézményéből összesen negyvenhat ifjú alkotó bemutatására kerítettünk sort. Időközben természetszerűleg jó néhányuk nem váltotta be hozzájuk fűzött reményeinket, mások csak elvétve tudnak egyéb orgánumok publikálási szintjéig elvergődni, többük írásai azonban már más válogatásokban is napvilágot láttak, sőt páran önálló kötetet is mondhatnak magukénak. Nem kis örömmel állapíthatjuk meg, hogy vállalkozásunk legalább húszszázalékos sikerrel járt.

A rövidesen nyomdából kikerülő harmadik kötettel sem akartunk többet, mint buzdítani, az irodalmi közvélemény figyelmét kérni és reprezentálni felsőoktatási intézményeink fiataljainak alkotóerejét. A mostani kötet az ország nyolc felsőoktatási intézményéből tizenöt költőt és hét novellistát vonultat fel. Közülük mutatunk be most néhányat külön is az IM olvasóinak.

Az itt bemutatott szerzők közül Aczél Géza a debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetem tanárjelöltje, Baka István, a szegedi József Attila Tudományegyetem IV. éves magyar-országi szakos hallgatója, Aron Attila Nyiregyháza, Mellorisz Béla Pécsen jár tanárképző főiskolára, Patka László a Szombathelyi Tanítóképző növendéke, Tábor Ádám és Zirkuli Péter pedig a budapesti Eötvös Loránd Tudományegyetem „polgárai”.

BORBÉLY SÁNDOR

BAKA ISTVÁN:

Nem vagy itt

Füvek, virágok esti hamva,
kátránnyal itatott vizek,
mint ázott ing, hozzám tapadva
csattog, szorít a rémület.

Mint meglazult szeg, porba hullt már
a fény a lombrések közül,
puhány-magányom összezsuszkál
s ezüstlő nyállal megjelöl.

Hiányodhoz már szoktatom
magam, míg kék borosta serken
a csöndre s rozsdás fájdalom
piroslik vasba vert szívemben.

Kiköpte szájából a zöldet,
sötétlő ásitás a fa,
embernyi árnyak gömbölyödnek
begörbült ágain:

akasztottak közt jössz haza.

MELIORISZ BÉLA:

Nyárvég

Vízbe ful a móló
fehér ragyogása
időből kiszakadt tested
ringó bárka
karod nyurga árbc
kezed tépett zászló
a feltámadt szélben
arcod napom vége:
árnyékba fordult
táj.

Kilincseken remeg

A völgy
házakkal telt verem.
Utcáiban kő hasal
felette sárgul a hegy
és a kifényesített kilincseken
remeg az öregek keze

pedig kamránk
méhek és fiatal diófák
kincseivel
van tele.

ACZÉL GÉZA:

Történelem

égkék tenger
tengerkék ég
a márvány megmozdul

giordano lobog
alatta fekete máglya

shakespeare köhög
az éjszakába

a holdon sok a titán
azért csuszkálnak
annyit aldrinék

szőrös őszünk
fejére bök nagylábujjával
vigyorogva ugatja
kerék

róma tornyaiban
gágognak a ludak
a fórumra csődítve
a város jó harcosait

eggyel több ok
a békére
Hitler

vörös a tenger
vörös az ég
keleten

árva piramisok

kolombusz még mindig
nem ért el indiába
ideges lehet a királynő

mi réseket nézünk a falra
és a mai este
nem kerül történelembe

